

L'Estatut, entre el desig i la realitat

Aquest títol era també el títol que –a proposta del malaurat periodista Albert Viladot– va tenir un llibre en el qual vaig participar l'any 1989 que, deu anys després d'haver-se elaborat i negociat l'Estatut de 1979, el de Sau, rememorava amb els seus protagonistes com s'havia produït tot aquell procés. Molts parlaven ja llavors, fa més de quinze anys, de la necessitat de reformar-lo, sobretot per l'ofec econòmic a què sotmetia Catalunya.

Ara m'adono que aquell títol torna a ser suggerent i fidel a l'hora de retratar les expectatives i decepcions creades per aquest nou Estatut que ja tenim en vistes de referèndum. Després d'haver-nos marejat molt i massa, en un llarg i confús procés d'elaboració, el Parlament va aprovar el 30 de setembre passat, amb un amplíssim suport, un projecte d'Estatut il·lusionador i ambiciós, que sobretot ho era per la unitat política que duia al darrera. Aquell projecte i aquella il·lusió, però, s'han anat esvaïnt a Madrid en un estrany procés de negociació, on les claudicacions i les estratègies partidistes han acabat debilitant-lo molt notablement. Ni podem proclamar que som una nació ni ens atorga una capacitat financera equiparable a la que fa anys ja tenen els bascos. Per aquest viatge calien tants esforços i incomprendiments?

Enmig dels atacs virulents de catalanofòbia i manipulació, atíats per un PP de tics cada cop més feixistes, que presenten els catalans com uns insolidaris i explotadors, la gent corrent d'aquest país ha sortit al carrer massivament a defensar-se i a afirmar l'evidència que som un nació i tenim dret a decidir, desbordant els partits i les seves disciplines. Uns

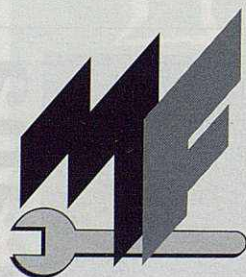
partits que ara que som de ple a l'hora de les retallades i de les gesticulacions no paren de fer-se retrets desqualificadors que ratllen el ridícul, cosa que no treu que d'aquí a dos dies tots ens acabin cridant a votar en un mateix sentit.

Al llibre que esmentava al començament, Miquel Roca deïa en una entrevista que una de les coses més lamentables de l'Estatut del 79 va ser la baixa participació que hi va haver al referèndum, d'un 60 per cent, després de tant reclamar-lo, perquè "es va fer una campanya de venda del producte absurdament fluixa", dient que "Déu n'hi doret!", que "no ens ha quedat malament"... Els sona tot això? M'acabo preguntant quina seria la participació i el resultat d'ara, en un moment on els uns i els altres ens han confós i desanimat tant.

Quan escric aquestes ratlles, acabo de llegir una crida del president Maragall demanant a ERC que se sumi al pacte i reclamant als ciutadans que "no fallin" i responguin majoritàriament a la convocatòria. I em pregunto amb quina força moral poden ara el president de la Generalitat i tants altres dirigents reclamar als ciutadans que no fallem quan tan sovint ells no han fet res més que protagonitzar un espectacle lamentable.

Potser encara tindrem temps d'animar-nos i veure-ho clar. Però una cosa que aquest Estatut continuarà evidenciant és que les legítimes aspiracions nacionals de Catalunya continuaran limitades, entre el desig i la realitat.

Vicenç Relats

TALLER DE REPARACIÓ DE L'AUTOMÒBIL

Martí Fabra Grau

Camí de Can Torras, 8 - Tel. 844 86 91 - SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

